

O Pilatu, krivi suče,
Ča si sudil po krivici,
nisi l' mogal po pravici?
Ča si prodal sina moga?
Mi bimo bile sve prodale
tebi bimo beči dale
moga sinka otkupile.

Uvjerenje da je Pilat morao da proda sina Marijinog jer inače se tako velika krivica nebi mogla dogoditi, uvjerenje, da bi mati mogla spasiti sina, ako bi prodala sve, i pomogla bi joj i njezina drugarica Magdalena (i mi bimo bile sve prodale) i da bi mati morala tako postupiti, spasiti sina, žrtvovati malu pravicu radi velike pravice, izgubiti sve, samo spasiti sina, to su osnove pobožne, primitivne labinske etike. I najjače je u toj etici ono »sve«, spremnost da se žrtvuje sve, da se mogu spasiti dvije najveće dragocjenosti: sin i pravica!

Najizrazitija osobina Vlačićevog karaktera je bila vjernost. I to nije vjernost samo ženi, djeci, rodbini, krvi, narodu, nego vjernost jednoj ideji, koju je primio i kojoj je vjernost prisegao. Kroz duge krize je Vlačić prošao, dok je došao do uvjerenja da je to ideja ispravna. Ali kad je to uvjerenje stekao, ideja je uhvatila u njemu korjena i ništa više nije moglo da je iz njega iščupa.

Ako je Goethe-u jedino interesantno u njemačkoj reformaciji bio Lutherov karakter, koji je masi imponirao, Vlačićev karakter koji je masi u jednom momentu (magdenburška opsada) morao da izgleda isto tako herojski, čini nam se još i interesantniji. Jedna paralela između Lutherove i Vlačićeve ličnosti ne ispada nikako na štetu Vlačićevu. Vlačić je još mlad, prije svoje 24 godine dao vjeru augsburškoj konfesiji, i taj »nezahvalan tuđinac« ostao joj je vjerran do smrti. Prema Rimu i katolicizmu ostao je tvrd i nepokoljebljiv do kraja, nije se sagnuo ni u jednome momentu. Kad je bio protjeran iz Jene i